

Koen BLIECK 'Kerkhoekwerker' in de Gentse Rabotwijk

Onlangs werd hij 75, maar voor zijn pensioen is het te vroeg. Hij kan het samenwerken en het samenleven met anderen nog niet missen. Koen BLIECK is pastoor in de multiculturele Gentse Rabotwijk, op een steenworp van de wijk waar hij opgroeide. De wijk waar hij als jeugd-leider kennismakte met jongeren uit probleemgezinnen. De wijk ook waar hij besliste dat hij iets voor hen zou doen.

'Als ik er de tijd voor heb, dan ga ik naar de kooklessen van de KAV'

Nicole LEHOUCQ & Jozefien VAN HUFFEL

In het kleurrijke Rabot een vertrouwensband opbouwen met de migranten blijkt moeilijk. Volgens Koen BLIECK komt dat doordat de mensen gekwetst zijn. Te vaak werden ze afgewezen. Te vaak moesten ze vaststellen dat hun kinderen niet dezelfde kansen krijgen als anderen. Het zijn kwetsuren die BLIECK begrijpt. Vanwege een zichtbare handicap moest hij zelf vijf jaar wachten alvorens hij zijn priesteropleiding mocht aanvatten.

–Een rasechte Gentenaar pastoor in het meest volkse deel van Gent. Hoe is dat gelopen?

Ik ben geboren bij de Brugse Poort. Als onderwijzer deed mijn vader alles om de leerlingen in zijn klas vooruit te helpen. Ik maakte in de jeugdbeweging kennis met jongeren uit probleemgezinnen. Ik wilde helpen. Later kwam ik als priester terug in de wijk. Nu leef ik al twintig jaar in het naburige Rabot. Van al wat hier de voorbije vijftig jaar gebeurde, was ik getuige.

–Als je toen iets voor mensen wilde doen, moest je nog priester worden?

In de KSA waren we met maar liefst acht groepen. Voor de lol vormden we samen een vendel en pasten we onze kreet aan. De jongen met het minste haar riep „kleri”, de rest antwoordde met „kaal”. We wilden echt iets doen. Dat was toen de sfeer. Het Tweede Vaticaans Concilie kwam eraan. We meenden dat alles zou veranderen en wilden dus zo snel mogelijk ‘het veld’ in.

–Voor u persoonlijk sprak dat niet vanzelf?

Omdat ik een zichtbare handicap heb aan mijn linkerhand, mocht ik van de Kerk geen priester worden. Vijf jaar wachtte ik om aan de priesteropleiding te beginnen. Ik werkte toen bij de Vlaamse Toeristenbond VTB. Daar leerde ik samenwerken met andersdenkenden. Toen ik gewijd werd, wilden ze trouwens dat ik een kunsthand zou gebruiken.

–U kreeg de Ga Ervoor Prijs van de Katholieke Hogeschool Sint-Lieven en de Hogeschool-Universiteit Brussel voor uw inzet voor integratie. Toen ik twintig jaar geleden hier aankwam, werkte deze parochie al anders dan elders. De parochianen waren actief in het buurtwerk en bleven niet binnen de grenzen van de eigen verenigingen. Het was wel een zware probleemwijk. Als het Rabot in het nieuws kwam, dan was het negatief.

Koen Blieck: „De vier imams in de wijk kennen elkaar niet. Ik bracht ze een keer samen in de pastorij.” © Kristof Ghyselink

We begonnen toen te werken aan de problemen die gepaard gaan met armoede: onderwijs, gezondheid, huisvesting. In de wijk waar slechts Bijzonder Lager Onderwijs bestond, is sinds twee jaar een Freinet-school. Ook het wijkgezondheidscentrum kwam er twee jaar geleden.

„Als we in het Rabot tonen wat moslim- en christen-zijn betekent, vinden we elkaar”

Huisvesting blijft evenwel een probleem. Binnenkort wordt in de wijk een aantal woontorens afgebroken. Gevolg: vijftienhonderd mensen zullen elders een nieuw onderkomen moeten zien te vinden. Het Rabot wordt straks een volstrekt nieuwe wijk. Nu al zie je almaar meer studenten op straat. De hogeschool mag dan in de wijk zijn gevestigd, de kinderen van het Rabot zullen er wellicht nooit les volgen. Rijk en arm, zoals in de wereld. Daarover had ik het ook toen ik de Ga Ervoor Prijs ontving.

–U noemt zichzelf ‘kerkhoekwerker’ en stelt zich voor als de pastoor van het Rabot, niet van Sint-Jozef. Vallen parochie en wijk samen?

Enerzijds zijn heel wat gelovigen actief in het buurtwerk: de Speel-o-theek, de huiswerkbegeleiding. Anderzijds hebben we ook een sterke liturgische groep. Ze preken bij elke feestdag. Ze moeten het toch leren, waar zal dat anders gebeuren?

Binnenkort debattee ik over de toekomst van parochieploegen. De Kerk is te veel bezig met zichzelf, breekt niet genoeg uit. Dat begrijp ik overigens. Omgaan met het vreemde is immers moeilijk.

–Toch betrok u bij een inhuldiging van een gerestaureerde gevelkapel op het hogeschoolterrein een imam en een dominee.

Dit is een heel religieuze wijk, met protestanten, katholieken, orthodoxen en zowel een Turkse, Marokkaanse, Bosnische als een Pakistaanse moskee. De imams kennen elkaar niet. Ze ontmoetten elkaar pas toen ik hen samenbracht in de pastorie.

In al deze moskeeën is er haast gelijktijdig een viering. Nam je het allemaal op met een bandopnemer, dan zou je veel fundamentalisme horen. Dat baart me zorgen.

Omdat we moesten leren omgaan met andersdenkenden, spreken wij, katholieken, hier het bevrijdende woord. Vele moslims in de Rabotwijk zitten echter nog vastgeklonken in allerlei verplichtingen.

Door de jongeren kan dat veranderen. Zij beseffen dat we een andere weg moeten inslaan. Dat probeerde ik duidelijk te maken toen ik eens een woordje mocht doen in de Turkse moskee. „Christenen en moslims, we bidden beiden”, zei ik. „We hebben eigenlijk dezelfde God, die ons vraagt om liefde te geven.” We moeten niet discussiëren, want dan groeien we uit elkaar. Als wij in de wijk tonen wat het is om christen te zijn, en zij wat het is om moslim te zijn, dan zullen we elkaar vinden.

–U bent 75. Zoetjesaan tijd voor pensioen?

Mijn hele leven al woonde ik in deze buurt. Altijd samen met mensen gewerkt, ook nooit alleen gewoond. Al twaalf jaar woont een gezin met kinderen in de pastorie. Wat moet ik dan op een appartement gaan leven? Ik zou de mensen missen. Ik blijf proberen om overal aanwezig te zijn. We hebben hier ook een actieve KAV. Wel, als ik tijd heb, dan ga ik mee naar de kooklessen.